

Rébus

V tomto rébusu se skrývá krátké zamyšlení mladé dívky... Je z knížky „Příběhy pro potěchu duše“.

A luštění není těžké, stačí pouze jednotlivá písmenka zaměnit s písmenky, která jsou v tabulce pod nebo nad nimi. Písmenka s diakritikou jsou napsána normálně, tak jak jste na ně zvyklí. Např. Čřio-ěul znamená Příběhy

A	B	C	D	E	F	G	H	I	J	K	L	M
N	O	P	Q	R	S	T	U	V	W	X	Y	Z

(Anm)

Wnxýzv fybil?

Xgreá fybin cbhžíg, xqlž pupv hqěyng enqbfq?
 Xgreá fybin cbhžíg, xqlž pupv qág šgěfgí?
 Wr ahgaé fqěybing čřágyrfgií?
 Wr ahgaé fqěybing fibeabfg?
 Wr gřron řípg, žr qáíáz qehuězh fibobqh?
 Arob wr gřron cbqng ehxh?
 Wnx řípg, žr pupv qág Yáfxh?
 Wnx řípg, žr pupv oýg aěžaá?
 Wr cbgřron řípg zvyhwv gě? Wr gb ahgaé ižql ilfybivg?
 Wr gb ahgaé řixng qěgrz?
 Arob gv záz gřron cbqng ehxh?
 Wnx gb záz řípg? Wnxýzv fybil?
 N xqlž arřxah avp, xqlž wrqabqhšr zyčíz?
 Wrfgyvžr fr an gror wrqabqhšr cbqííáz
 N wrfgyvžr fr an gror hfzěwh
 Gnx iybžíz fibh ehxh qb gié
 N gl hfylšíš gngb fybin
 I zéz gvpuh.

Oynaxn (19 yrg, mržřryn an enxbivah xbfgi)

Vtipy

Přijde farář na mši a stěžuje si ministrantovi: „To není možné! V kostele ani noha! Kde všichni jsou? Dokonce ani varhaník nepřišel! Kdo bude teď hrát?“ Ministrant: „Česko s Kanadou!“

Na světě jsou dva druhy lidí. Jedni se ráno probudí a řeknou: „Dobré ráno, Bože!“ A pak jsou ti, co se ráno probudí a řeknou: „Dobrý Bože, ráno!“

Ateista napsal vědeckou práci o Ježíšovi a jeden výtisk poslal svému hluboce věřícímu příteli. Po několika týdnech se pyšný autor ptá přítele, co si myslí o jeho práci. „Ze tvé knihy vyplývají dvě skutečnosti,“ odpověděl přítel. „Za prvé, že Ježíš nikdy nežil, a za druhé to, že měl bratry.“

Citát

„Aby modlitba byla tím, čím má být, je nutné si živě představit, s kým vlastně rozmlouvám.“

Ladislav Kubiček

Redakce

Náš život, občasník farností Harrachova, Jablonce nad Jizerou, Poniklé a Rokytnice nad Jizerou. Náklad činí 120 výtisků. Cena 10,- Kč.

Podněty, příspěvky a informace k otisknutí prosím posílejte na níže uvedené kontakty:

Redaktor: Miloš Holubec; E-mail: MilosHolubec@seznam.cz; tel.: 604 979 289

Grafická úprava a tisk: Jiří Marek; E-mail: SroubekJirka@seznam.cz; tel.: 732 708 769

Jazyková úprava: Mgr. Eva Holubcová; E-mail: Holubcova.E@seznam.cz; tel.: 732 319 787

Církevní schválení: P. Mgr. Ivo Kvapil; E-mail: ivo.kvapil@wo.cz; tel.: 737 407 587

= 12 =

Náš Život

Velikonoce 2009
č. 5

Farní společenství Jablonce n.J., Rokytnice n.J., Poniklé, Harrachova

Biskupské svěcení v Litoměřicích

Duchovní zážitek, na který se nezapomíná

Rozhovor

Mgr. Marie Šírová

Římskokatolická farnost Mříčná

Poznáváme okolní farnosti

Žalm 151

Co možná nevíte...

Postní doba

Jaký je smysl půstu

Velikonoční bohoslužby

Kdy a kde budou Velikonoční obřady?

Pouť do Svaté země

Ve společenství po stopách Pána Ježíše

Drazí čtenáři našeho farního občasníku!

Sníh nám pomalu mizí, sem tam už vykukují bledulky a ptačí cvrlikání neklamně ohlašuje příchod nového ročního období – jara. Pro nás křesťany dobíhá doba postní a za chvíli tu máme Svatý týden. Dobu, která přímo vybízí k reflexi, rekapitulaci a obnově našeho duchovního života. Dobu, kdy při velikonočních obřadech budeme znovu „svědky“ Kristovy bolestné smrti na kříži a poté Jeho slavného vzkříšení.

V tomto čísle naleznete rozpis velikonočních bohoslužeb, reportáž ze Svaté země a ze svěcení nového litoměřického biskupa a rozhovor se zástupkyní předsedy nové farní rady paní Mgr. Marií Šírovou. Dále se seznámíte s farností Mříčná a s řadou dalších věcí, které Vás čekají na následujících stránkách.

Opět děkuji všem, kteří se jakýmkoli způsobem podíleli na tvorbě tohoto čísla. Na ostatní apeluji, aby se nebáli zapojit se. Zdůrazňuji, že Náš život je nás všech, tolik alespoň původní idea...

Do následujícího období Vám všem přejeme, abyste v plnosti prožili závěr doby velikonoční, načerpali dostatek sil a abyste se dokázali radovat z Kristova vzkříšení a všeho toho, co s sebou přináší.

Za redakci časopisu Náš život
Miloš Holubec

Velikonoce

Velikonoční bohoslužby

Květná neděle:

Poniklá	Sobota	18:00
Rokytnice nad Jiz.	Neděle	8:30
Harrachov	Neděle	10:30
Jablonec nad Jiz.	Neděle	12:30

Pondělí Svatého týdne

Harrachov	18:00
-----------	-------

Úterý Svatého týdne

Rokytnice nad Jizerou	18:00
-----------------------	-------

Středa Svatého týdne

Poniklá	18:00
---------	-------

Čtvrtek Svatého týdne

Jablonec nad Jizerou	18:00
Rokytnice nad Jizerou	20:00

Pátek Svatého týdne

Poniklá	Ranní setkání	8:00
Jablonec n./J.	Ranní setkání	8:00
Rokytnice n./J.	Liturgie hodin	8:00
Harrachov	Liturgie hodin	9:30
Rokytnice	Křížová cesta	11:00
Rokytnice n/Jiz	Obřady	15:00
Jablonec n/Jiz	Obřady	18:00

Sobota Svatého týdne

Rokytnice n./J.	Liturgie hodin	8:00
Vigilie Vzkříšení Ježíše Krista		
Rokytnice nad Jizerou		20:00

Neděle Vzkříšení Ježíše Krista

Jablonec nad Jizerou	5:00
Rokytnice nad Jizerou	9:00

Velikonoční pondělí

Rokytnice nad Jizerou	9:00
-----------------------	------

V ostatních dnech je obvyklý pořad Bohoslužeb

Jste novopečenou zástupkyní předsedy farní rady. Kam by měly konkrétně směřovat její kroky a rozhodnutí?

O funkci ve farní radě jsem neusilovala, ale když mi dali mnozí farníci svou důvěru, budu se snažit je nezlamat a být jim jako jejich zástupkyně užitečná. Ráda bych pomáhala v organizování různých duchovních aktivit, které by upevňovaly víru farního společenství a ukazovaly cestu k víře těm, kteří Boha hledají, protože cítí, že bez duchovního rozměru je jejich život plochý, neúplný. Chtěla bych také docílit toho, abychom my farníci lépe spolupracovali s naším knězem, abychom si vzájemně více naslouchali, abychom se názorově dokázali více tolerovat a tak působili pozitivně i na své ateistické okolí.

Čeho si v našich farnostech obzvlášť ceníte a co byste naopak chtěla zlepšit či odstranit?

Cením si ochoty některých bratří a sester podílet se aktivně na životě společenství, hrát a zpívat na kůru, zapojit se do pravidelného úklidu kostela, připravovat pohoštění při pouťích a jiných slavnostech, ale byla bych ráda, kdyby se jich zapojovalo více, a to ze všech věkových skupin. Mladší mohou dát k dispozici svou fyzickou sílu i nové podněty, ti starší zase svou životní zkušenost a rozvahu; určitě si obě skupiny mají vzájemně co nabídnout, čím se obohatit a bylo by škoda těchto možností nevyužít.

Určitě máte nějaké záliby, prozradíte nám je?

Velmi ráda čtu a také ráda cestuji, občas si dopřeji i návštěvu divadelního představení nebo koncertu klasické hudby.

A bez kterých činností byste se klidně obešla?

Máte-li na mysli práci, pak nerada přerovnávám prádlo a oblečení ve skříních, protože jsem velmi alergická na prach z textilií, a ačkoliv pravidelně užívám určité léky, vždy se můj zdravotní stav po takové činnosti výrazně zhorší... Pokud jste měl na mysli druh zábavy, pak bych se klidně vzdala televize a kina.

Co plánujete do budoucna? Máte nějaký cíl či plán, který byste ráda uskutečnila?

Velké plány do budoucnosti nemám, už jsem se vícekrát přesvědčila, že člověk miní, a pán Bůh mění, a tak to nechám na Boží prozřetelnosti. Pokud by mně ale Pán dopřál ještě dožít se v dobrém zdravotním stavu důchodového věku, ráda bych byla ještě užitečná všem členům své rodiny i dalším svým bližním a sama bych se ráda vrátila ke hře na klavír, procestovala Španělsko a také se částečně naučila nějakému neindoevropskému jazyku, nejspíše maďarštině nebo finštině.

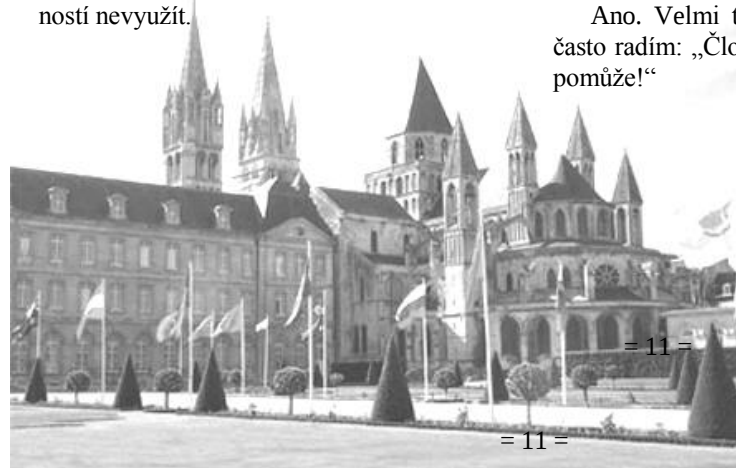
Můžete se s našimi čtenáři podělit o nějaké Vaše motto či oblíbenou myšlenku?

Ano. Velmi těžko snáším lenost, a proto často radím: „Človče, přičiň se a pán Bůh Ti pomůže!“

Velmi Vám děkuji za rozhovor a jménem svým i našich farníků Vám přeji hojnost Božího požehnání, a to jak v zaměstnání, tak i v rodině a všude, kde ho potřebujete!

(MiH)

◀ Caen ve Francii

Mgr. Marie Šírová

Narozena 6. srpna 1952
v Jilemnici.

Žijete v Jablonci od narození, nebo máte kořeny jinde? Mohla byste nám přiblížit rodinu, v které jste vyrůstala?

Vyrůstala jsem v Jilemnici, oba moji rodiče byli učitelé, ale maminka, původně učitelka národní školy a náboženství, se z ideologických důvodů v polovině 50. let minulého století (po desetiletém přerušení svého učitelského působení, kdy pečovala o nás tři děti), už do „velké“ školy nevrátila a až do svého odchodu do důchodu pracovala jako učitelka mateřské školy.

Kde a co jste studovala? Jaký byl Váš profesní život a kde se odehrával?

V Jilemnici jsem absolvovala povinnou školní docházku a v roce 1970 ukončila maturitou z matematiky a tří jazyků i tehdejší tříletou střední všeobecně vzdělávací školu. Poté jsem chtěla studovat na vysoké škole češtinu a francouzštinu, ale v celém tehdejší Československu žádná z filozofických fakult studium této kombinace jazyků ten rok nevypsala, a proto jsem se rozhodla pro dvouleté nástavbové studium na Střední ekonomické škole, obor cestovní ruch, v Karlových Varech. Teprve pak se mi splnilo moje původní přání a já se stala po 5 letech studia na Filozofické fakultě Univerzity Karlovy v Praze a osmiměsíčním studijním pobytu na univerzitě ve francouzském Caen středoškolskou učitelkou francouzštiny a češtiny. Kdybych byla tehdy v roce 1978 vstoupila do KSČ, mohla jsem zůstat na katedře romanistiky pražské filozofické fakulty jako odborná asistentka; pro mě jako praktikující katoličku však byla tato podmínka naprosto nepřijatelná, a proto jsem nezačala svou učitelskou kariéru „na vysoké“, nýbrž na tehdejší zemědělské učitelské škole ve Vysokém nad Jizerou. Odtud jsem po 4 letech přešla na textilní průmyslovku do Jilemnice a tam vlastně učím dosud, i když se už tato škola sloučila s jilemnickým gymnáziem a já nyní vyučuji ve třídách obou původních škol.

Jakou etapu svého života považujete za nejšťastnější?

Na to je dost těžké odpovědět, v každém období svého života jsem prožívala okamžiky krásné i okamžiky problémové. Ráda však vzpomínám na své „aktivní“ dětství, kdy jsem hrála na klavír, chodila cvičit do Sokola, úspěšně reprezentovala jilemnický lehkotletický oddíl ve sprintu a skoku do dálky a měla plnou podporu a lásku svých rodičů i dvou starších sourozenců. Hezká byla svým způsobem i léta mých studií, mohla jsem poznávat nové tváře a spřízněné duše, ujasňovat si v zajímavých diskusích své názory a postoje, hodně číst a cestovat po krásných koutech naší vlasti i za jejími hranicemi. A velmi ráda vzpomínám i na rané dětství své dcery a syna, kteří jsou dnes už dospělí.

Jakou roli hraje ve Vašem životě víra? Jak jste se k ní dostala?

Víra pro mě byla vždy velmi důležitá, pomáhala mně orientovat se v závažných životních situacích a přijímat rozhodnutí, za která bych se nemusela v dalším životě stydět... Víru v Boha mi v podstatě předala moje maminka, ale už od svého dospívání jsem se snažila ji upevňovat a rozvíjet sama, např. vhodnou četbou a přátelstvím s lidmi stejného názorového zaměření. Na koleji jsem bydlela tři roky s jinou katoličkou (dodnes se přátelíme), 20 let jsem si pravidelně psala a přátelila se s francouzským katolickým knězem Victorem Rossim, třikrát jsem ho v městě jeho působení navštívila, ale úřady našeho socialistického Československa mu jako knězi návštěvu naší země nedovolily a po sametové revoluci se už pro svůj pokročilý věk a špatný zdravotní stav k cestě do naší vlasti neodvážil.

Spálit své masky

Tomáš Halík (úvodník do Zpravodaje Arc., únor 2008)

Jedním z úkolů, které přináší postní doba, je „zajet na hlubinu“, netékat po povrchu života, hledat to místo uvnitř nás, kde nám Bůh – jak učil sv. Augustin – bližší, než jsme my sami sobě. Právě Augustin ukázal, že sebepoznání a poznání Boha nelze od sebe oddělit.

Ježíš šel na poušť, jako to činili někteří proroci před ním a mnozí poustevníci a jiní lidé víry a Ducha ve staletích po něm, včetně naší doby. Duchovní člověk nejde na poušť proto, „aby tam měl klid“. Duchovně zkušeni lidé vždy věděli, že poušť je spíše místo obývané demony. Přišli tam, aby tam s duchy zla takřkajíc „bojovali na jejich vlastním hřišti“. V tichu pouště, v mlčení, v samotě, v postu se totiž někdy uvnitř člověka rozezní i věci, které až dosud úspěšně přehlušoval a vytěšňoval. Dokáže tam pak zpravidla pozorněji posoudit i to, co přichází „zvenčí“ a také to, co si přinesl ve svých vzpomínkách. Ani my – zejména v době postní – neutíkejme před tím, co se ozývá v nás a kolem nás.

Doba postní je dobou pravdy. Je to čas vykročení k celistvosti: odvaha vidět i na sobě samých to, co bychom rádi přehlédli, co si často nejsme ochotni a schopni přiznat: svou stinnou stránku. Nejen své hříchy ve smyslu mravních selhání, ale i svá zanedbání, své dluhy. K opravdovému sebepoznání a pokání patří odhodlání dívat se na sebe s neúprosnou pravdivostí. Masky patří k masopustu, k postu patří odvaha sejmout masky – vždycky jednou přijde konec maškarády. Když jsou všechny převleky spáleny, zůstává jen hrstka popele.

Dobu postní zahajujeme udělováním popele, které v minulosti vždy doprovázela věta: „Pamatuj, že jsi prach a obrátíš se v prach“. Vzpomínám přitom na slova rabína, který radil svým žákům: „V jedné kapse noste napsanou větu „Jsi prach a popel“ – a v druhé: „Kvůli tobě byl svět stvořen“. Jedno i druhé je totiž pravda – ale jedno není pravda bez druhého. Poselství víry, založené na Bibli, je zvěst o paradoxní

povaze lidské existence. Pravda o člověku, životě i Bohu má povahu paradoxu. Otec Josef Zvěřina, velký učitel víry naší generace, nám kladl na srdce: základní princip katolicity je „nejen, ale i“.

V tomto duchu dodejme, že Bůh nesídlí jen uvnitř nás, a že ono hledání Boha v nitru má rovněž svá úskalí a své meze. Bůh je také ten „zcela jiný“ – a jeden z filozofů naší doby právem poukazoval na to, že Boží tvář nejlépe nalezneme v tváři druhého – v tváři cizince, zejména v tváři těch, kdo potřebují naši pomoc.

Jedním z úkolů doby postní je učit nesklopit oči před zrakem trpících. Je jich v našem světě stále víc. Často uhýbáme zrakem ne proto, že bychom byli sobečtí a necitliví, ale také z rozpaků, z jakéhosi studu nad vlastní zajištěností a neschopností najít řešení na tolik bídy – a nejen materiální bídy – kolem nás. Ale i když nemůžeme být řešiteli života druhých a zachránci celého světa, i když nemáme sílu stále se dívat na reálné utrpení – a raději se znecitlivujeme stále většími dávkami násilí a utrpení ve virtuálním světě na obrazovkách – přece alespoň v postní době neodvracejme oči od lidské bídy a nepřestaňme se ptát, co je alespoň to minimum, které mohu učinit.

Když se v posledních letech o Popeleční středu dotýkám posvěceného popele, vždycky se mi maně vrací onen otřesný obraz, který jakoby temně předznamenal naše nové milénium: neposvěceným, krví zbroceným prachem a popelem pokryté ulice a tváře lidí na Manhattanu 11. září 2001. Uhýbáme-li očima před utrpením našeho světa, nechceme-li nést spoluodpovědnost za jeho osud, když nejsme ochotni si sami posypat hlavu popelem a probudit se z iluzí o vlastní nevinnosti, tím spíše zlo, přesahující dnes všechny hranice států a kultur a i všechny hranice představitelného, nás dřív nebo později umaže – anebo smaže ze světa. „Změňte smýšlení“ – říká nám Ježíšovými slovy doba postní: teď je příhodný čas.

Paprsek z věčnosti - věčnosti

Chtěla bych pochválit Domov důchodců za úžasný nápad – „Kanisterapie neboli pejsek k nám“. Mám možnost navštěvovat tento dům a snad se i minimálně kulturně a duchovně podílet. Přišlo mi úžasně přínosné, když jsem na nástěnce objevila pozvání: „Ahoj, jmenuji se Ben! Můžete si mě pohladit, pokud o to budete stát.“

Děkuji také P. Kvapilovi, který nás vede. Bez něj bych nikdy nedostala odvahu toto napsat.

(Milena Císařová, Rokytnice n. J.)

Zed' nářků

Do této rubriky nám tentokrát nikdo neposlal žádný příspěvek, takže se zdá, že v našich farnostech je vše v pořádku a všechno funguje tak, jak má. Pokud ano, Bohu díky za to! A pokud ne a mlčíme k tomu, nebo jsme si na to zvykli, tak potom Pán Bůh s námi...

(pozn. redakce)

Události ve farnostech

Předvánoční nadílka

Tradice, která započala minulý rok, se dočkala pokračování - i tak by se dala uvést reportáž z předvánočních návštěv u starších a osamělých farníků, kterých se účastnila naše mládež.

Den předtím (20. 12. 2008) se nás sešlo deset na faře v Jablonci nad Jizerou a krom zhotovování asi dvou set mističek pod svíčky, jež měly být použity na půlnočních bohoslužbách v našich farnostech (druhou část vyráběli klienti Domova důchodců v Rokytnici nad Jizerou), jsme připravili i vánoční balíčky. Do každého jsme dali symbolicky něco na zub, abychom nechodili jen tak „s prázdnou“.

21. 12. po obědě začaly dvě naše skupiny objíždět farníky v Rokytnici nad Jizerou a v Jablonci nad Jizerou. Jakožto účastník jablonecké výpravy mohu konstatovat, že jsme objeli zhruba 12 domácností od Blanska přes Pilišťata, samotný Jablonec, Vojtěšice až do Stromkovic. Pohled na rozjasněné a vděčné tváře lidí, u nichž se jsme zaklepali, nás rázem zbavil ostychu. Všude jsme zazpívali vánoční koledu (někde byl vyžádán i přídavek ☺) a předali vánoční balíček. Krom toho, kdo ještě neměl, tak dostal i nejnovější číslo „Našeho života“. Všude se nám dostalo vřelého přijetí a takřka všude jsme nadarmo říkali, že nejsme koledníci. Lidé nás zvali dál, nabízeli nám vánoční cukroví, čaj, ba i peníze. V Jablonci jsme skončili zhruba v půl šesté. Poté se nás několik přesunulo do Poniklé, kde se k nám připojil pan farář, a obešli jsme tamější farníky. Tady pan farář musel vynaložit veškerý svůj um, aby dokázal lidem přesvědčit, že peníze si mají nechat na Tříkrálovou sbírku ☺.

Závěrem bych chtěl říci, že jsem měl opravdu dobrý pocit z onoho dne. Cítil jsem, že nebyl prožit nadarmo a poskytl všem účastníkům nezapomenutelný zážitek a zkušenost. Měli jsme radost z radosti druhých a ti měli radost z nás. A tak by to mělo být i nadále.

(MiH)

Aktivity farnosti

V naší farnosti se často schází společenství mládeže Vavříneček. Ať už v Peřimově na spolu či víkendových akcích, Silvestru, nebo v kostele na nácviku písní naší společenství. Po těchto trénincích spolu vystupuje na různých koncertech a doprovází mše svaté v okolních farnostech a také zde, ve Mříčné. To je největší hybnou silou, povzbuzením a nadějí pro naše farnosti.

Potom se také v kostele konají většinou čtyřikrát do roka koncerty. O Vánocích zde vystupujeme jakožto sourozenci Lukšovi, Musica Antiqua z Trutnova zde vystupuje na jaře. Peřimovské kvarteto vystupuje také v obcích, které spadají do farnosti – v Peřimově a v Kunraticích a také například zpívali u rozsvícení vánočního stromčeka ve Mříčné. Konají se zde také varhanní koncerty na opravených varhanách. Vystupovala zde také skupina Šalmíja, Satori z Poniklé, nebo sbor Camponotus z Jilemnice. Téměř všechny koncerty jsou benefiční – na opravu kostela. Rekord trhl vánoční koncert 26. 12. 2008, kdy přišlo 170 lidí a vybralo se neuvěřitelných 17.200 Kč.

Ve farnosti také probíhá již několik let Tříkrálová sbírka, která je i mezi nevěřícími kladně vítána a nemalými příspěvky podporována.

No a věřte nebo nevěřte, i při opravách se tvoří také pěkné společenství a pěkná farní rodina. A to je jistě také aktivita, která stojí za připomenutí – různé nátěry oken, žlabů, otloukání zdiva, pomoc dělníkům apod.

V této farnosti - v Peřimově - se již od 80. let minulého století koná tradiční táborák na ukončení školního roku, při kterém se schází všechny věkové generace. Již dva roky se před táborákem koná mše svatá. Letos by táborák měl proběhnout 27. června a předtím od 18 h v kostele mše svatá.

Jelikož zde nás je málo, žijeme tady opravdu jako rodina. Všichni se známe, popovídáme po mši svaté a každý člověk navíc hned viditelněji zaplní prostor našeho kostela a je srdečně vítán ☺. V naší farnosti si dost uvědomujeme, že laici toho mohou hodně udělat a na nich hodně závisí i život farnosti a život ve farnosti, tedy i v obcích do nich spadajících.

Tak neváhejte a udělejte si nedělní výlet – začínáme AŽ v 7:45 ☺

(Pěť a Jenda Lukšovi)

Tříkrálová sbírka 2009

Tříkrálová sbírka 2009 v Jilemnici a okolních obcích

Výnos ze sbírky celkem – **199.480,50 Kč**

Jilemnice (17 skupinek)	85.436,00 Kč	Poniklá (2 skupinky)	11.875,00 Kč
Vichová a Křižlice (3 skupinky)	21.073,00 Kč	Horní Branná (3 skupinky)	11.450,00 Kč
Mříčná a Peřimov (3 skupinky)	20.807,00 Kč	Rokytnice nad Jiz. (3 skupinky)	8.895,50 Kč
Jablonec nad Jiz. (4 skupinky)	18.606,00 Kč	Harrachov (2 skupinky)	4.007,00 Kč
Benecko (3 skupinky)	15.903,00 Kč	Jestřabí v Krk. (1 skupinka)	1.428,00 Kč

Výtěžek sbírky bude použit na úhradu nákladů spojených s činnostmi, které zajišťují:

Diecézní charita Hradec Králové (operativní pomoc rodinám a lidem v nouzi u nás i v zahraničí)
Oblastní charita Jilemnice (humanitární sklad ošacení, občanská poradna, mateřské centrum)

DĚKUJEME ZA ŠTĚDROST I ZA DŮVĚRU !!!

Zdroj: Česká katolická charita

Římskokatolická farnost Mříčná

Aby mohla farnost dobře fungovat, musí být tvořena třemi základními prvky: kostel, kněz a v neposlední řadě farníci. Pojďme se společně podívat, jak je na tom tato podkonošská farnost.

Kostel svaté Kateřiny Alexandrijské

První písemný doklad je v církevních zápisech jičínského děkanátu již z roku 1352. Ve kterém roce byl kostel vystavěn však přesně nevíme. Stávající jednolodní barokní kostel je z roku 1716 a do podoby, jakou známe ze současnosti, byl dostaven v roce 1787. Stavba kostela je situována tak šikovně, že je tato obecní dominanta vidět ze všech mříčenských polností.

Zvony Campana fusa est do Mrizna - 1484. (Zvon zhotoven do Mříčné - 1484) tento latinský nápis jasně dokazuje, o jaký zvonařský skvost se jedná. Přetrval i vypálení kostela a vesnice během třicetileté války a přežil dokonce i druhou světovou válku, kdy byl příkazem sejmuto a odeslán k roztavení. Naštěstí byl zvon během války ukryt a zasypán pískem poblíž Hamburku. Díky tomu se libý tón jeho a jeho mladšího „kolegy“ (350 kilo vážící „drobek“) nese každou neděli spící Mříčnou a svolává farníky ke slavení mše svaté ☺.

70. léta 20. stol. – od dostavby kostela uplynulo již více jak 180 let a tak bylo nezbytné přistoupit k nutným opravám. Aktivní farníci se hned pustili do díla. Ačkoli jim bylo na dotaz, co dělat se stropem, odpovězeno jedním jilemnickým stavitelem, ať začnou chodit do kostela do Jilemnice, nenechali se tito farníci odradit. V době, kdy sehnání železných traverz bylo takřka nemožné, se přihodila úžasná „náhoda“? nebo raději Boží záměr a milost! ☺ Prostě na pracovišti jednoho farníka se objevilo 7 dvanáctimetrových traverz, které se kupodivu přesně hodily ke zdárnému dílu – vyztužení stropu.

2006 – a opravy se rozjely nanovo. Díky Bohu a nasazení lidí se dílo daří a v letošním roce nás čeká dokončení poslední etapy, tj. věže.

Kněz

Ačkoli jsme se z vyprávění našeho bývalého kostelníka dozvěděli, že před válkou působil ve Mříčné nejen kněz, ale měl zde dokonce i kaplana, nyní je již situace taková, že k nám duchovní správce přijíždí z Jilemnice. Již přes dva roky jím je páter František Mráz.

Farníci

Jak už jsem řekl, farnost netvoří jen, ačkoli krásný, tak studený kostel. Ale nezbytnou složkou je ta živá, kterou tvoří právě farníci. Pod mottem: „Nezáleží na kvantitě, ale na kvalitě“ se s našimi stálými asi 25ti farníky snažíme vytvářet jednu hezkou farní rodinu.

Biskupské svěcení

Duchovní zážitek, na který se nezapomíná

V sobotu 22. listopadu 2008 se litoměřická katedrála sv. Štěpána, zaplněná do posledního místečka věřícími z blízka i daleka, stala svědkem biskupského svěcení a uvítala svého XX. sídelního biskupa. Stal se jím Mons. Jan Baxant, dosavadní generální vikář českobudějovické diecéze, narozený před 60 lety v Karlových Varech a vysvěcený na kněze v Praze v roce 1973. Hlavním světitelem byl kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup pražský a primas český, biskupy spolusvětiteli pak Mons. Diego Causero, apoštolský nuncius v ČR, a Mons. Jiří Paďour, biskup českobudějovický.

Slavnost začala pět minut před 10. hodinou, kdy průvod biskupů vyšel z budovy biskupství a vstoupil do katedrály za tónů starobylé písně Jezu Kriste, štedrý kněže. Pak už probíhá bohoslužba slova následovaná obřadem svěcení a eucharistickou bohoslužbou. My všichni, kterým bylo dopřáno se celé slavnosti zúčastnit, s dojetím

hlédíme na řady kněží, jáhnů a řeholnic i davy věřících laiků a pozorně nasloucháme Božímu slovu i poselstvím promluv a krásných duchovních písní. I když všichni dobře na oltář nevidíme, snažíme se vstítit si do paměti i srdce slova, která navzájem spojují nás věřící s našimi pastýři i bratry a sestrami ve víře bez ohledu na věk, jazyk, zemi původu. Cítíme pravdivost slov konsekrční modlitby, když arcibiskup Vlk říká, že slovem své milosti dává Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista řád svému svatému lidu. A jistě si všichni v tomto okamžiku přejeme, abychom opravdu byli lidem svatým.

S tímto přáním vycházíme po více než dvou hodinách ze slavnostně vyzdobeného chrámu do města, jehož ulicemi se prohání ledový vítr a na jehož střechách leží první sněhový poprašek, nás však u srdce hřeje prožitek Boží lásky a lidské sounáležitosti, který prozáří i další dny našeho života...

(Marie Šírová)

Věděli jste, že...

Starý zákon Českého ekumenického překladu byl překládán z hebrejštiny a aramejštiny? Podkladem byl kodex, který je v knihovně v Petrohradu (pod značkou B19A). Text podává Biblia hebraica ed. Rudolf Kittel.

Proti palestinskému kánonu, který má 150 žalmů, má Septuaginta (tzn. řecký překlad Starého zákona, který vznikl v egyptské diaspoře) žalmů 151. Při kanonizaci palestinského kánonu, kolem r. 90 po Kr., byl tento žalm vypuštěn.

Žalm 151

Tento žalm je napsán zvlášť pro Davida, a mimo počet, když vybojoval souboj s Goliášem

1. Malý jsem byl mezi svými bratry, a nejmladší v domě svého otce; pásával jsem ovce svému otci.
2. Mé ruce hudební nástroj sestrojily, moje prsty naladily harfu.
3. A kdo oznámí to i mému Pánu? Hospodin sám, sám to uslyší.
4. To on poslal svého posla a vzal mě od ovcí mého otce a olejem pomazání svého pomazal mě.
5. Moji bratři byli krásní, velcí, nezalíbilo se však v nich Hospodinu.
6. Vyšel jsem do boje s Pelištejcem a on zlořečil mi při svých modlách.
7. Já však jeho vlastní meč jsem tasil, uťal jsem hlavu a sňal pohanu ze synů Izraele.

Za zajímavé a přínosné informace děkujeme PhDr. Ladislavu Žilkovi, jednomu z tvůrců Českého ekumenického překladu Bible.

(MiH)

Pout' do Svaté země

V pátek 27. února vyrazila skupina poutníků spolu s panem farářem Mazurou na pout' do Svaté země. Původně se mělo jednat o pout' Litoměřické diecéze, ale jelikož došlo ke změně biskupa a zájem z ostatních částí diecéze byl prakticky nulový, chopil se zorganizování této akce právě P. Mazura. Podařilo se mu sehnat přes 80 lidí z jeho současných i minulých farností včetně takřka 40 zástupců z řad mládeže, převážně z Prosečska a Jilemnicka. Z našich farností se vypravilo celkem 8 účastníků.

Nejprve jsme se shromáždili na nádraží v Pardubicích, odtud jsme jeli vlakem do Bratislavy a pak už jen letěli zhruba 3,5 hodiny do Tel Avivu. Cestovali jsme se slovenskou křesťanskou cestovní

kanceláři Awertour, která nám pak v Izraeli zajistila 2 autobusy a 2 průvodce (1 Čech a 1 Slovák). V sobotu jsme navštívili Karmel, kde byla mše svatá, viděli Haifu a v lokalitě Tabgha (u Genezaretského jezera) jsme navštívili místo, kde Ježíš svěřil Petrovi primát. Jen o 400 metrů dále se nachází místo, kde došlo k zázraku rozmnožení ryb a chlebě. Následovala prohlídka Kafarnaum, kde jsme viděli nejstarší křesťanskou svatyni na místě Petrova domu a taktéž synagogu, kde Pán Ježíš vyučoval. Ubytování jsme pak byli ve starověkém městečku Tiberia.

V neděli jsme se projeli lodí po Genezaretském jezeru a pak vyjeli na horu Tábor, kde jsme měli i bohoslužbu. Nakonec jsme se podívali do Nazaretu do největší křesťanské svatyně na Blízkém východě, zbudované na místě domu Panny Marie. Hned vedle jsme navštívili chrám sv. Josefa (na místě, kde původně bydlel), kde se nachází nejstarší baptisterium. Závěr dne jsme prožili v Káni Galilejské, odkud jsme vyrazili do Betléma, kde jsme byli ubytováni po zbytek poutě.

Překvapilo mě, že Betlém je dnes čistě arabské město, byť s menšinovým podílem arabských křesťanů. Dnes je to takřka předměstí Jeruzaléma. V pondělí jsme zde navštívili Pole pastýřů s tamější bazilikou, kde jsme společně slavili mši svatou. V sousedství jsme pak navštívili jeskyně, kde se pastýři zdržovali. Následně jsme zajeli do Jeruzaléma ke Zdi nářků a pak jsme vystoupili na Sion, kde jsme si prohlédli baziliku Hagia Maria Sion - místo, kde měla být vzata na věčnost Panna Maria, a také Večeřadlo, které se nachází v jejím bezprostředním sousedství.

V úterý jsme měli mši svatou v Betfage, odkud vjel Pán Ježíš na oslíku do Jeruzaléma. Pak následovala prohlídka nedostavěného chrámu kostela Pater Noster a na Olivetské hoře jsme si prohlédli kostel Dominus flevit (=Pán zaplakal). Odtud jsme sestoupili do Getsemanské zahrady a v tamější bazilice si prohlédli kámen, na němž se Ježíš krví potil. Mimo rámec naší poutě byla hodinová návštěva památníku Yad Vashem, jenž připomíná utrpení Židů v období holocaustu. Kvalitnější expozici jsem zatím nikde neviděl a nezbývá než litovat, že jsme tam strávili tak málo času. Ve městečku Ein Karem jsme si prohlédli baziliku Sv. Jana Křtitele a na protějším kopci baziliku připomínající návštěvu Panny Marie u Alžběty.

nedá potopit a že kapka mořské vody v oku vás donutí vylézt na břeh a pořádně si ho opláchnout sladkou vodou. Dalším bodem programu byla expozice v Kumranu, kde se našly tzv. svitky od Mrtvého moře

Ve čtvrtek jsme stanuli na nejposvátnější křesťanské půdě, a to v bazilice Božího hrobu, kde se nachází i místo ukřižování. Bylo velmi působivé klečet a dotknout se puklé skály Golgoty, odkud stékala krev Ukřižovaného... Poté jsme se odebrali arabským bazarem na Chrámovou horu, kde jsme si zvenčí mohli prohlédnout světoznámou Ikarovu (=Modrou) mešitu a mešitu El-Aksa. Pak byla sloužena mše svatá v kostele stojícím na počátku křížové cesty zvané Via Dolorosa. Jelikož je v současné době takřka nemožné modlit se křížovou cestu přímo u jednotlivých zastavení v Jeruzalémě (z důvodu hustého provozu, hluku apod.), modlili jsme se ji přímo v areálu kostela, kde jsme měli bohoslužbu. Po ní jsme vyrazili bránou sv. Štěpána k našemu autobusu a jeli na hotel.

Středeční den jsme začali bohoslužbou v chrámu Sv. Lazara, kde se má nacházet i jeho hrob. Odtud jsme zamířili na pouštní pevnost Massada, která se nachází na náhorní plošině a kam jsme museli vyjet lanovkou. Pak nás řidič zavezl k Mrtvému moři, kde jsme se asi hodinu mohli přesvědčovat, že se zde opravdu

V pátek, poté, co jsme si sbalili a naložili zavazadla, jsme se pěšky vydali do nejstarší křesťanské baziliky na území Svaté země (z 6.stol.), a to do baziliky Narození Páně, kterou spravují řečtí pravoslavní. V katolickém kostele v bezprostřední blízkosti jsme měli bohoslužbu a pak se vydali pokleknout na místo, kde se ježíš Kristus narodil. Předtím jsme se cestou stavěli v jeskyni Neviňátek. Pak jsme navštívili jeruzalémský Kneset (=izraelský parlament) a pak už pokračovali na letiště do Tel Avivu. V Bratislavě jsme byli asi v 23:30.

A pak už byla sobota. Na letišti jsme se naposledy společně pomodlili, pan farář nám dal požehnání a my se objednanými autobusy rozjeli do našich domovů. Já osobně jsem dorazil domů zhruba ve čtvrt na sedm.

Závěrem

bych chtěl říci, že návštěva Svaté země ve mně zanechala hluboký dojem a i Bible se mi čte mnohem blížeji. Zkrátka k té krajině mám bezprostřední

osobní vztah. Je škoda, že se tu nemohu rozpísat více o jednotlivých místech a dojmech, proto jsem se víceméně omezil na výčet jednotlivých míst, která jsme navštívili. Velký dík patří panu faráři Mazurovi za to, jak perfektně celý zájezd uspořádal a duchovně naplnil. Do jeho realizace vložil obdivuhodné množství času, síly, ale i peněz. Ještě jednou děkuji jemu i všem, kteří se na pouti nějakým způsobem podíleli.

A Vám ostatním mi nezbývá než návštěvu tohoto místa vřele doporučit. Šalom!

(MiH)

Pozvánka

V pátek 17. 4. Vás zveme od 19.00 (po mši sv.) do Jablonce n/Jiz na faru na promítání fotografií a vyprávění zážitků z této poutě po svaté zemi.